

И тука Кардашевъ зачу единъ необикновенъ гласъ, който надминуваше сичкитѣ по своята сила и бѣсъ. Градината ехтеше. Той съгледа въ отходящата тѣлпа на опозицията, че се издигаше слупената капела на дрипавия господинъ.

Той викаше така ужасно.

Ревотътъ слѣдваше, съ вариации:

— Смрътъ на прѣдателитѣ!

— Долу пѣсѣчнитѣ торби!

— Долу рускитѣ рубли!

Дрипавиятъ господинъ на госпожа Олимпиада даде, пръвъ, рѣшителна посока на борбата.

Той изригна бомбата на една страховита псувня.

Това бѣше сигналътъ.

Тротуарътъ прати въ отговоръ десетина още поужасни.

На които градината отговори съ единъ дъждъ по-смъртоносни.

На които тротуарътъ отговори съ една градушка космонастрѣхвателни.

Бомбитѣ се закрѣстосахъ. Боятъ, усиленъ отъ прилива на новъ ентузиазмъ, закипѣ въ сичката си гороломна сила.

Въ кжсо врѣме сичкия арсеналъ на обществото на столичнитѣ хамали, на пайтонджийския еснафъ, на подземнитѣ кръчми, на вертепигѣ — се исхарчи; исчерпа се сичкиятъ псувателенъ словарь заетъ намъ отъ добритѣ ни съсѣди: турцитѣ, ромжнитѣ и сѣрбитѣ. Сконфузи се даже и Унгария... Нѣколко гипсови богини въ градината се исчервихъ. Пайтонджиигѣ въ улица Левски спрѣхъ колата, и съ зѣпнали уста, въ нѣмо въсищение, поглѣщахъ сладостно тая атмосфера отъ псувни, съ видѣтъ, като че искахъ да кажатъ: „Докждъ човѣкъ живѣй, сѣ има да научи нѣщо повече“.